

Dámský lovecký salon

Štěpánka Bergerová

Štěpánka Bergerová

Dámský lovecký salon

Copyright © 2014 Štěpánka Bergerová
Copyright © 2014 Dalibor Nesnídal

ISBN 978-80-7486-132-1 (ePub)

ISBN 978-80-7486-133-8 (mobi)

ISBN 978-80-7486-134-5 (PDF)

I. Vlhké meze

*Když je kde, tak není s kým.
Když je s kým, tak není kde.
A když už je kde a s kým,
tak zas není čím.*

Ivan Mládek

*Radost z úlovku divokého zvířete velmi často pokazí zjištění, že se jedná
o domestikovaného tvora bez vlastního doupěte.*

Š. B.

Milá Týno,

díky za Tvé přání k svátku. Udělalo mi velkou radost, že sis na mé jméno – Alexandra – vzpomněla a napsala ho v plném znění. Žádné Saša sem, Saša tam. Taky jsi mi poslala přání v obálce, ne ledajaké, z ručního papíru s veselým obrázkem. V dnešní e-mailové době potěší rukou napsaný lísteček dvojnásob. Akorát můj manžel z textu: „...po pětaticítce jedině mladého milence...“ neměl velkou radost. Správně ho napadá, že s tebou neprobírám jen recept na nový žvanec, poslední knížku Ireny Obermannové nebo tu nemožnou „paní Věru“ – nánú, co s ní sedím v kanceláři.

Mrzelo mě, když jsme se posledně potkaly v Pallace Cinemas, že jsme nemohly posedět o trochu déle. Strašně jsem s tebou potřebovala probrat pár věcí, ale před Martinou jsem nechtěla mluvit moc osobně.

Dnes jsem si ukradla večer jen pro sebe, jsem zavřená v pracovně a tvrdím, že musím dopsat výroční zprávu stůj co stůj. Taky nelžu! Jenda s Olinou koukají na Superstar a malej Jeník (i když říkat čtrnáctiletému pubertákovi „malej“ je už přehnané) odjel s oddílem na sportovní soustředění.

Týno, ptala ses, jak nám to s Jendou klapě.

Klapě.

Postupem času dokážu ocenit i věci, které jsem si dřív neuvědomovala. Jen ta různá pokušení mi nedají spát.

Od románu s Milanem jsem dva roky sekala dobrotu a neměla žádného milence. Až na ten úlet vloni v květnu na veletrhu v Lipsku. S Jendou je vše při starém. To víš, po 18 letech manželství je náš sex trať, kde znáš každou výhybku, a dokonce víš, z kterého místa nástupiště výpravčí zapíská.

Mám nového kořena, ale úplně neschopného najít nám azyl. Řekla jsem si, že žádné provizorium už absolvovat nebudu. Mohla bych vyprávět své. Milan měl pro tyto účely pronajatou chatičku v letním kempu na přehradě. Akorát jsem tam nastydla, protože ani v listopadu neslevil ze svých skautských návyků.

Můj nový objev Ríša je takový plachý playboy. Hrozně by chtěl, ale strach, že to praskne, snižuje jeho fantazii a motivaci k praktickému

nalezení útočiště. Vadí mi to. Nemám kde, mám chuť, on taky nemá kde, jsme dospělí, zadání a řešíme úplně stejný problém jako naše pubertální děti. Meze ještě neoschly, a i kdyby, jsme na ně už moc pohodlní. Doba, kdy mi bylo jedno, že někde v zimě chytím vlka, je dávno pryč. Do hodinového hotelu se stydíme jít, jet na chalupu je jako vyřvat amplionem na celou ves: „Přijeli jsme si to sem rozdat!“ A my přitom chceme být diskrétní. Dělat to v autě je nesmysl! A kdo tvrdí opak, kecá. To není zážitek, ale jen pocit, že jsme si to jako dva skrčenci udělali. Pravda, v kamionu jsem to nezkoušela, jen si párkrát představovala. Ale nějaký šofér, co si to běžně rozdává s holkama z E55, mě nikdy nezajímal.

Týno, konec nářků, potřebuju si s tebou dát panáka! Co příští středu po páté U Korouhve?

„Nevěděla jsem, že Korouhev tak pěkně opravili,“ pochwálila Týna Sašin výběr podniku.

Saša jí byla blízká už tím, že měla podobný vkus. Dát si skleničku v baru není jako dát si skleničku v ledajakém baru. Uspokojit pouhou primitivní potřebu něco do sebe kopnout bez ohledu na prostředí Týnu disgustovalo. Obě měly rády prostory s atmosférou, s nádechem rafinovanosti, s nápadem a citem pro řemeslo. Tmavě hnědé stěny podniku kontrastovaly se světle béžovými koženými křesly a červeným stropem. Nízko zavěšené kovové lustry prosvěcovaly lokál příjemným tlumeným světlem, obrazy na stěnách měly působivé rámy, živá květinová dekorace na každém stolku vedle svíčky signalizovala, že majitelům není líto dát obden do vázičky snítku.

Obě dámy do prostředí zapadaly.

„Hodně jsem se u tvého mailu zasmála,“ přiznala Týna a objednala si ke kávě ještě jedno mlíčko.

„S chlapy je to těžké. Dlouho jsem si myslela, že každý chlap je ZVÍŘE. A že každé zvíře má mít své doupě.“

„A?“

„A naprostá většina nemá! Doupě ani fantazii.“

„No jo, ale když natrefíš na chlápka s vlastní zašívárnou, nejspíš to signalizuje, že si tam pán vodí holky jak na hodinový hotel.“

„Tak to nemyslím. Jde o to, že když už má jít o dobrodružství, umí sám opatřit útulné diskrétní místo. Nic víc. Právě tohle teď řešíš, ne? Tvůj Říša je zatím u teorie.“

„To je,“ posmutněla Saša. „Zajímalo by mě, jak se ty hodinové hotely užívají, když ti chlapi jsou tak nesmělí,“ dumala. Docela by mě to lákalo, v nějakém cizím městě. Nebo v Praze. Tady bych se musela převléct do něčeho, co nenosím, a vzít si paruku.“

„Víš, že jako malá holka jsem nechápala, proč se říká hodinový hotel? Myslela jsem si, že když dva spolu něco mají, když spolu takzvaně spí, ve smyslu že se spolu milují, tak spolu musí spát celou noc. Představovala jsem si, že si spolu lehnou, dloooooouho se mazlí, líbají, hladí, zasunou a vydrží zasunutí až do rána.“

Saša vybuchla smíchem.

„To sis fakt myslela?“

„Jo, to víš, socialistická sexuální výchova byla na školách ještě v plenkách. Žádné instruktážní filmy typu Holky to chtěj taky, Prci prci prcičky, podrobný návod na aplikaci kondomu v časopise Dívka a podobně.“

„Ještě dvakrát dvě deci,“ dožadovala se Týna na číšníka.

„Jednou jsem měla románek s masérem ze sportovního klubu. Neměl kde, tak jsme se zavírali v soláriu. Opálená jsem byla báječně, střídali jsme se nahoře a dole, abychom neměli na zadku motýlka, ale málem jsem dostala zánět spojivek. Naštěstí mě to přešlo dřív, než jsem oslepla.“

„To tam neměli ty červené brejličky s gumičkou?“

„Gumička byla důležitá jinde,“ vyprskla Týna.

„Mě zas vzal Boban k nim domů, když měl ženu u tchýně. Nesnáším, když si muži berou milenky k sobě. Celou dobu jsem musela myslet na to, jak by asi bylo mně, kdyby se nějaká cizí coura válela v mé

manželské posteli. Snažil se udělat romantickou atmosféru. Napřed připravil společnou koupel. Ve vaně, kam jsem se vešla sotva já, mi pod trenýrkami, punčocháči, ponožkami a manželčinými tepláky na šňůře vyznal lásku. Pak buď nevěrná!

A víš, co se stalo Aleně? Nastoupila do nové práce a brzy kolem ní začal harašit jeden kolega, se kterým občas jezdila po zakázkách. Loudil tak, že se nechala pozvat k němu na chatu. Prý komfortní. Chata se od branky zdála opravdu noblesní, ale skončili v přístavku u garáže, kde byl uskladněný kajak a kola. Kromě toho tam byla palanda a dvouvaříč. Komora sloužila dřív jako provizorní chatka, než dostavěli chatu. Alena si myslela, že tam jde pro klíče nebo láhev, ale když se tam po ní začal sápat a vysvětlovat, že na chatu nemůžou, že by to manželka poznala, hodila po něm pádlo a vystřelila odtamtud jak raketa. Když se jí pak služebně starší kolegyně na firemním večírku ptaly, jestli už ji Franta taky pozval do sportárny, došlo jí, že je to asi podnikový rituál.“

„Budeme věrné a nebudeme mít takové starosti. A nechechtej se!“

„Mám medicínu na to, co tě trápí,“ zatvářila se Týna tajemně a podívala se významně na stolek, na který položila modrý klíč.

„Hezký vid’? Je úžasné, že ti přidělají klíč v barvě pokoje.“

„Odkud je?“

„Netušíš?“

„Že by?“

„Mám takovou malou mansardu pro návštěvy. Je zrovna volná, půjčím ti ji.“

„???“

„Dědeček tam míval fotoateliér. Dlouho byl opuštěný, ale před několika lety, když se dům prodával, jsem měla možnost ho levně koupit. Dala jsem si na něm záležet. Neboj, není to holobyt.“

„To mě podrž!“

„Musíme si pomáhat,“ usmála se Týna šibalsky a dala Saše pusu na tvář. Chvilí zaváhala a pak dodala: „Ale pokud se ti bude chtít, chtěla bych to vyprávět.“

„A adresa?“

„Jabloňová 6, čtvrté patro v podkroví, v centru vedle Kulatého náměstí. Je to činžák s obchody v přízemí, do domu se jde z pasáže, takže tě nikdo nemůže podezírat, co tam děláš.“

„Není to ten dům s oranžovou fasádou?“

„Je.“

„Dáš mi klíč hned?“

„Jasně. Vlastně jsem zapomněla,“ vytáhla z kapsy ještě oranžový.

„Ten je od vchodu do domu.“

„Co úklid?“

„Uklizeno tam je.“

„To ne, myslela jsem *pak*.“

„Ručníky a povlečení hod' do toho velkého modrého koše v předsíni.“

„A jak se ti mohu odvděčit, dobrá vílo?“

„Jestli se mi chceš revanšovat, ošklivý trpaslíku, dones mi příležitostně třeba... třeba láhev Rýnského ryzlinku z pozdního sběru z Velkých Pavlovic. Ročník 2006 byl výtečný, ale netrvám na něm, loňské léto také prálo dobré úrodě skvělého vína,“ zažertovala Týna.

„Dole jsou nové zvonky s bzučákem. Někdy bývá vchod zamčený. Když tam budeš dřív (předpokládám, že nebudete chtít jít na místo činu ruku v ruce), nesvlíkej se hned do negližé, aby ses nemusela kvapně oblíkat a běžet dolů odemknout. V domě bydlí samí nevšimaví klidní nájemníci, žádní prudiči. Nikdo, koho ve svém okolí znám.“

„To je napínavé, už teď si připadám jak Mata Hari,“ poslouchala Saša napjatě Týniny instrukce.

Rozpálená nadcházející představou se už dál příliš nevyptávala.

„Dík, tohle jsem nečekala, zachránila jsi mi život.“

„Bacha, aby to nebylo obráceně,“ rozloučila se Týna.

Ještě než se Týna se Sašou U Korouhve sešla, zamířila k domu s oranžovou fasádou. Vystoupala čtyři patra až k mansardám a odemkla modrým klíčem malý podkrovní byt. Zkontrolovala, jestli je vše na svém místě, a nostalgicky pohladila polštářek na posteli.

Chtěla dát místo do pořádku, než sem Saša s milencem přijdou. Dlouho tu nebyla. Vyhodila z vázy suché květiny a dala do ní nové. Modré a oranžové chryzantémy jako kdysi. Otevřela okna, zapnula ledničku, zapálila aromalampu s vonným olejem a zkontrolovala, jestli jsou v koupelně čisté ručníky a ve skříni povlečení na výměnu. Od rozvodu sem nechodila, byt příležitostně pronajímala nebo půjčovala přátelům a známým, kteří ji přijeli navštívit nebo byli v „úzkých“.

Z jediného okna byl výhled k náměstí. Stávala tu a čekala, až se za rohem u kostela objeví postava s charakteristickou chůzí, hlavou jemně nachýlenou dopředu, v dlouhém tmavém kabátě. Ta vzpomínka jí připadala jako věčnost. Chvíli hleděla na náměstí jako kdysi, otevřela okno, dýchala vlhký vzduch, při představě dvou těl na posteli se jí zachvěla víčka vzrušením a koutky úst se stáhly k posmutnělému úsměvu. Za rámem zrcadla zahlédla lístek. Vytáhla ho a vzpomněla si, že touhle pohlednicí to všechno začalo. Objevila ji v jedné galerii na Starém Městě. Na obrázku byl bleďmodrý pokoj s klasickou manželskou postelí s kovovými pelestmi, kolem postele stály stojánky s oky provlečenými silnou točenou červenou šňůrou, která se používá na zámcích k ohrazení nepřístupných exponátů. Na oknech visely bílé záclony, zdi zdobila četná paroží rozdílných velikostí, na zadní stěně viselo romantické zátiší s labutěmi, vedle portrét starého muže s rašícími parohy, v rohu koš na deštníky s nějakým tím zapomenutým pánským, na komodě busta sebevědomě se tvářícího pána tvorstva. „*Le Salon des Dames Chasseresses*“ stálo na zadní straně pohlednice. Týna si ji chvíli prohlížela a pak ji zastrčila do kabelky. Sfoukla svíčku v lampě, zamkla a rychle seběhla ze schodů, aby nepřišla pozdě.

Když se konečně ozval zvonek, seděla už Saša nervózně na posteli a říkala si, že akademická čtvrt hodinka je na první rande neomaleností. Když ale Ríšu uviděla, odpustila mu i to zpoždění.

„Nechala jsem dole odemčeno...“

„Moc jsem se na tebe těšil,“ objal ji. „Promiň mi to zpoždění, ale zdržel mě kolega ve výzkumáku a taky volala manželka a chtěla vyzvednout v lékárně nějaké tablety, byla tam fronta.“

Nemusela mu říkat, kde je postel.

„Počkej, nedáme si skleničku?“ jemně ho pobídla před tím, než si začal rvát knoflíčky u košile.

Vášnivý vědec přetrhl vývrtkou špunt a zašťouchal ho dovnitř násadou od smetáčku nalezeného v předsíni.

„Je to tady úžasný... ty jsi úžasná... ještě úžasnější...“

Ležela s hlavou na jeho hrudi a dlouhým nehtem mu něžně vyrývala brázdu kolem pupíku.

„Chceš sušenku?“

Pohládl ji po vlasech.

„Chutná zvláštně. Z čeho je?“

„Ze sóji.“

„Sójová? A víš, že sója tlumí sexuální chuť? Když jsme v laboratoři dávali samicím potkanů potravinové doplňky ze sóji, snížila se jejich sexuální agresivita na 40 %.“

„Agresivita?“

„Samožřejmě. Samice v době páření povykují a provokují samce...“

„A jim se to líbí.“

„Jasně, proto nejedí sóju,“ zasmál se a Saša ho praštila polštářem.

„Máš to tam moc hezký.“

Týna pochvalu čekala.

„Chodíš tam často?“ vyzvídala Saša.

„Už to nemám zapotřebí, je to azyl pro přátele.“

Saša se víc nedověděla.

„Moc ti děkuju,“ položila před Týnu klíč.

„Nevracíš ho nějak rychle? Říkala jsem ti, že si ho teď můžeš nechat. To aby sis ho v té první vlně vášně nemusela chodit ob den půjčovat.“

„Obávám se, že to nebudu chtít zopakovat.“

„Opravdu ho už nebudeš potřebovat?“

S tímhle objevem opravdu ne.

„To mě zajímá. Hloupě kecal, vid’? Já to říkám pořád, některým mužům by se měly před aktem zalepovat pusy leukoplasty. To mají pořád řeči, že jsou ženy slepice...“

„To zrovna ne,“ zarazila ji Saša. „Něco jiného.“

Ošívala se. V duchu si až do teď počítala: *mám, nemám... ještě*. Mohla si stokrát namlouvat, že šlo jen o sex, o hezký sex, o romantický a trochu nešikovný sex. Sex? Kde končí sex a začíná láska? Odpustí lásce, co by neodpustila pouhému sexuálnímu objektu? Chce slyšet, jak je úžasná? Chce poslouchat veselé historky a chrabré činy z laboratoře? Chce hladit a objevovat neznámého člověka? Má ji alespoň trochu rád? Má? Tak proč nic nedonesl? Proč na ni nemyslel? Nebo myslel jen na tu její? Proč přišel pozdě? Proč musela z ledničky vytáhnout svoji přinesenou láhev? Proč musela sehnat azyl?

Je to vědec, omlouvala jeho nepozornost. Vášnivý vědec. Vášniví vědci se nezabývají malichernostmi. Mají plnou hlavu výzkumu působení sójových potravinových doplňků na sexuální život potkanů.

Týna netušila, co se Saše honí hlavou, a ležérností zakrývala zvědavost po vylíčení akce.

„Víš, když je to jen flirt, když to není láska, tak si chci pořádně užít, ne jen pošimrat. A tenhle...“ Saša se zatvářila, jako když si v zelenině nemůže vybrat správně zralé banány.

„Měl ho malýho! Já to tušila!“ vykřikla Týna.

„Jo, to taky,“ povzdechla si Saša a rozhodla se pokračovat ve hře na silnou emancipovanou ženu s muži na háku.

„Optimisté sice říkají, že i s malým kašpárkem se dá zahrát velké divadlo, pesimisté ale dodávají, že je to vždy jen komedie. Já tvrdím, že když už je ve hře pouze jeden malý kašpárek, musí zahrát ale hodně

velký tyátr. A tohle bylo malé loutkové a loutkář měl problémy jak s textem, tak s prstokladem, dokonce i se začátkem představení. Snažila jsem se představit si alespoň ten jeho velký mozek, když už je z výzkumného ústavu, ale když řekl: „A teď si to budeme dělat jako myšičky,“ úplně jsem vypadla z role. Navíc přišel s prázdnýma rukama a nenesl ani pytlík brambůrek. Opravdu by mě zajímalo, jak se chovají jiní tajní milenci.“

Podívala se zvědavě na Týnu, která se soucitným povzdechem: „Tak snad příště,“ neztratila optimismus a uložila klíče do modré peněženky. Kdyby uměly mluvit, mohly by hodně vyprávět. Nic z toho ale Saše neprozradily.

Prozatím.

II. Dámský lovecký salon

*Téměř každá žena by byla ráda věrná.
Obtížné je jen najít muže,
kterému by mohla být věrná.*

Marlene Dietrichová

Balónky se lehounce vznesly nad postel. Jindřich do nich plácnul ještě jednou a pak, po objetí Týnina zadečku, jich několik brutálně explodoval.

Týna pozorovala kroužící modré, bílé a oranžové balónky nad svou hlavou a přitiskla si Jindřicha pevně k sobě. Na chvíli, jen na tuhle chvíli.

Milovala muže, který se s ní miloval. Hladila ho, vnímala jeho touhu a bavila se způsobem, kterým s balónky dováděl. Zuřivě kolem sebe plácal, aby jich co nejvíc popraskal.

Jindřich miloval entrée.

Jindřich byl z těch milenců, kteří milují entrée víc než samo milování. Alespoň tak to Týně časem připadalo. Samozřejmě tvrdil opak a rád si vytvářel image svůdce.

Týně to právě teď nevadilo. Viděla v Jindrovi velkého přítele a dávala mu velkou naději.

Půl hodiny před Jindrovým příchodem vyprovodila Přemka. Zapálila novou svíčku v aromalampě a vyměnila olej ze zeleného jablka za brčálový.

Pozvat si napřed Přemka byl správný tah. Týna patřila k těm ženám, které nemají rády dlouhou milostnou předeheru. Buď ji muž přitahoval tak, že se stihla vzrušit, ještě než se svlékli, nebo ji nepřitahoval a pak nebyl důvod experimentovat s ním ani s předeherou. Nejdůležitějším erotickým orgánem byl pro ni odjakživa mozek před tím druhým, nejdůležitějším, nacházejícím se o tři čtvrtě metru níž.

Ideální kombinace mužského mozku a přirození je ale asi tak vzácná, jako objevení trilobita v prvohorních usazeninách. Proto je někdy celkem praktické si pořadí vyměnit.

Přemek byl schopný muž, ale před Týnou svůj intelekt úspěšně tajil domnívaje se, že živočich v něm za něj vše mlčky poví sám.

Jindřich byl naopak romantický intelektuál, libující si ve slovních hříčkách a překvapivých gestech. Rád se zajímavě oblékal, zajímavě vyprávěl. Nosil dlouhý tmavý kabát, pod který často ukryl růži.

Jeho vášní byla slabost pro krásné a chytré ženy, ale v dlouhodobějších vztazích u něj vítězil archetyp Manky z lesa Řáholce. Žil ve věčném rozporu. Tu, co ocenil jeho intelekt, neocenilo jeho ztopoření a naopak, oddané, naivní a mělké oči bez vzdálených horizontů jej dokázaly proměnit v jelena v říji.

Týna připravila salon do detailů a s chutí se nechala unášet tím dokonalým pocitem. Ještě ve čtvrtek seděla v tomhle pokoji na zemi a nafukovala jeden balónek za druhým. Vybírala z pestrobarevného gumového balíku jen modré, bílé a oranžové. Přesně tak, aby ladily k interiéru pokoje – její barevné pýchy. Balónky kladla na postel a některé třela o nádra tak dlouho, až získaly potřebnou statickou elektřinu, přisály se na stěny a na strop a vydržely tam. Jak krásný fyzikální efekt! Napřed je zkoušela nafukovat ústy, ale po několika kouscích to vzdala a šla shánět pumpičku.

„Takhle bych tu byla do vánoc,“ blesklo jí hlavou a dala přednost technickému pokroku.

Stěny pokoje byly celé modré, starý nábytek, porůznu posbíraný, byl krémově bílý. Barvu si Týna nechala speciálně namíchat, s žádnou z katalogu nebyla spokojená, ale tyhle odstíny měly ten správný náboj. Na zdech visely obrazy a kresby podle jejího vkusu, a samozřejmě i Jindrový práce. Modré abstrakce s oranžovým akcentem, malé nesrovnalosti v nastaveném řádu, kapičky vzrušení v klidném moři, koření v běhu života...

Je zajímavé, jak každý muž přistupuje k dekoraci rozdílně. Na rozdíl od Jindřicha rozhrnul Přemek, ještě než si lehnul, opatrně balónky, odsunul je na stranu, aby je svým tělem nepopraskal, a vytvořil si prostor, vykolíkoval claim. Jeho laskání bylo jako vždy – stejné, průměrně dlouhé, milé, ale bez fantazie. Jeho velkou předností byl fakt, že byl hodný, pozorný a vděčný chlap s dobrými rozměrovými parametry a hezkým výkonem. Bohužel byl z těch mužů, kteří si myslí, že když už je příroda štědře obdařila, mohou si svůj nástroj na místo jen donést. Ano, Přemek si svého krasavce k Týně jen nosil. Jako Přemysl Oráč svůj pluh na pole.

Když Týna přemýšlela o mužských charakterech, byl by Přemek ideální partner. To, co se jí líbí, by ho časem naučila. Omlouvala ho, protože na něm bylo vidět, že takový slušný, oddaný muž nemá ani zdaleka nějaký ten semestr vyšší erotické školy. Jak by také mohl. Bezelstný a manželkou stíhaný otec rodiny. Jenže Týna věděla, že by s ním nevydržela. Že by ho trápila, že by ji jeho jednostrannost ubíjela a pronásledovaly by ji výčitky svědomí.

Na Jindřicha se Týna těšila. I po mnoha nezdařených nebo jen částečně zdařených erotických pokusech věřila, že jednou, jednou jistě bude jejich milování úžasné. Protože není nic krásnějšího než soulad těla a duše. Srdce a hlavy.

Jindřich ve chvíli, kdy zjistil, že začíná ochabovat, dospěl silou vůle k vyvrcholení a padl do peřin. Po chvilce, která mu stačila ke vzpomínání, našel na stolku hodinky a rychle se oblékal. To proto, aby rozpaky neztvrdily.

„Jediná věc, pro kterou často ztrácím trpělivost, jsou hodinky – ručičky se točí příliš rychle.“

Zahlédl její pohled a rychle dodal: „To jsem neřekl já, ale Edison.“

„Už musím,“ sykl a Kristýna si připsala ve své statistice další procento ke kategorii mužů, kteří po otázce ‚Co dělají muži po orgasmu?‘ patří do šuplíku ‚Odchází domů k manželce‘.

„Je to ještě málo. Málo!“ křičela uvnitř Týna. Vzala mobil a projížděla adresář. Milan by byl ještě fajn.

Zvedl to a šeptal, že má radu. „Ne, ani za hodinu neskončíme.“ Zkusila ještě Radka. Ne. Zamáčkla mobil v pŕlce vytáčení. To už by bylo zoufalství.

Hypnotizovala chvíli pavoučka, který se zachytil na saténovém závěsu, a meditovala.

Napadlo ji, že sex se podobá návštěvě Matějské pouti. Třeba velký řetízkový kolotoč vyzkoušela Týna jen třikrát, centrifugu jednou a bylo jí špatně, houpačky miluje všechny, na horské dráze může jezdit pořád, vláček je pomalý a nudný, dŕm hrůzy málo hrozivý a ještě zbývá spousta atrakcí, které ji nelákají zkusit vůbec.

Kdyby měla k něčemu přirovnat Radka, tak k jízdě na dětském řetízkovém kolotoči v šesté třídě ZŠ, z které si odnesla příšerný zážitek. Agregát se dvakrát zasekl a ještě se musela odrážet nohama, aby z té jízdy vůbec něco měla.

Doma ji překvapilo rozsvícené světlo. Bytem vonělo pečené maso a koření, na jídelním stole hořely svíčky. Zdeněk sundal zástěru, pohládl Týnu po tváři a vlepil jí pusu.

„Nemohl jsem se ti dovolat, moc jsem po tobě toužil... Pojď.“

Přehnul ji přes opěradlo křesla.

„Ty jsi tak úžasně vzrušená...“

Byla.

Trojnásobně.

Zdeněk včera nebyl zrovna příjemný a nehezky se s ní bavil. Chápala, že měl starosti v práci, a nepředpokládala, že by se za svou nerudnost omluvil. Doby, kdy se slzičkou na krajíčku čekala, že uzná svoji chybu a omluví se, pominuly a Týna je nahradila účinnou sociálně-společenskou terapií, ze které se právě vrátila. Přípravu večere brala jako nabídnutou dýmku míru.

Dokázala ji přijmout, zrovna tak jako se s ním před chvílí dokázala s potěšením milovat. To, proto, že před hodinou všechny nepřijmné

vzpomínky vypustila z hlavy, vyplavené hormony radosti jí zablokovaly myšlenky na čekání na kuchařovu omluvu a dovolily jí být velkorysou. Díky nim už o Zdenkově chandře nevěděla.

Steak byl trochu tuhý, ale Týna se spokojeně, labužnický usmála.

„Díky, miláčku. Jsi kouzelník! Ten steak byl dnes propečený přesně tak, jak to mám nejradši,“ pochválila Zdeňkovo kulinářské umění a něžně manžela pohladila.

Než usnula, dívala se upřeně do stropu. Teď jsem jako *oni*! Měla bych být pyšná. Chtěla jsem být jako oni. Zkusila jsem si to a ono to jde.

Ale chci být jako oni?

„Jednou o tom napíšu román,“ snila před usnutím. „Nebo povídku. Ne! Přece všechno neprozradím hned v jedné povídce! To by byla škoda, vtěsnat celý příběh tajného *dámského loveckého salonu* do pár stránek... Zvlášť když na počátku byla láska. *Láska*.

Poslední myšlenka se vytratila do nočního šera...

Prozřetelnost, která ji ukolébala do spánku, se zasmála.

„Pošetilá Týno, jak málo toho ještě o životě víš! A být jako *oni*? Jak jsou jen dnešní lidé nevědomí! Ženy byly jako *oni* přece už dávno. Před tisíci let. Před tím, než se začaly mužů bát a poslouchat je. Ale dohánět je takhle? Nebudu kárat, cestu za poznáním si musí každý projít sám.“

III. Přepižlaná

A tenhle znáte?

Kolem mladíků postávajících před kinem kráčí pěkná kost a jeden z kluků řekne do placu: „Pánové, tak tu bych přeřízl!“ Dívka se otočí, sjede ho pohledem od hlavy až k patě a procedí mezi zuby: „Leda tak přepižlal, chlapečku.“

sebráno z lidového vyprávění

Jako nevinná panna si Klára myslela, že až o TO přijde, bude svět úplně jiný. Bude ženou. ŽENOU! Obloha bude mít jinou barvu, stromy naráz rozkvetou, brána do moudrého světa dospělých se doširoka otevře a ona přestane být konečně dítětem. Ten velký třesk se ale nekonal.

Ale nepředbíhejme.

Na rande chodili přes hřbitov do bytu jeho rodičů – když měli právě noční. Tatínek pracoval u dráhy a maminka často jezdila k příbuzným na Moravu. Hřbitovní procházky dodávaly jejich schůzkám ještě větší punc tajuplnosti.

O poctivost se jí snažil připravit v dětském pokojíku vedle velkého svítícího akvária. Byla zamilovaná a prožívala to jako obřad. Nechala se přemlouvat tři měsíce, bylo jí sedmnáct, Pavlovi o dva roky víc, byl to její spolužák a KLUK. Byla hrdá na to, že si jí všimnul největší frajer ze třídy, že se s ní vodí za ruce a že jim ostatní závidí. Teoreticky poučená byla, prakticky netušila, že první milování dá Pavlovi zabrat víc než šoférovi paní hraběnky z filmu „Bože, jak hluboko jsem klesla“. Tvrdil, že milostné zkušenosti už má, a ona doufala, že bude tedy proměněna v ženu zkušeným dobyvatelem.

Její milostné roztoužení se s postupujícími ručičkami na hodinách měnilo stále více v pozorování rybiček v akváriu. Opatrně a nešikovně se znovu a znovu pokoušel o totéž. Romantika v ní sice vítězila, ale když se jim podařilo zlomit nohu u postele a Pavel se po několikátém

márném pokusu svalil vedle a bezradně vydechl, zmocnila se jí panika. Jeho chlouba se sice krásně tyčila, ale ona se cítila jako nedobytná pokladna.

„On to snad vzdá!“ zaburácelo jí v hlavě.

To nemohla připustit. Připravila se na to, že *TO* dnes bude mít za sebou. Zapomněla na panenskou ostýchavost a obrátila se s úmyslem se na něj posadit.

„A nebude tě to bolet?“

Takhle opatrně se zeptal. Věděla, že to myslel dobře, ale nechat dílo nedokončené nebyl její styl. Krom toho si asi nevšiml, že ji to pižlání bolelo stokrát víc.

„Ne,“ špitla a myslela naopak na ukončení celého tohoto trápení.

Co nejvýše se nadzvedla a prudce dosedla. Povedlo se.

Když pral v koupelně prostěradlo, na tváři se mu rozléval spokojený úsměv.

Byl *KING*.

O několik let později se jí doneslo, že se hned druhý den svým chlapáctvím pochlubil v šatně na tělocvik všem klukům. Ještěže to prostěradlo nevyvěsil na školní stožár.

V tu chvíli ještě netušila, že tento zážitek determinuje celý její další život. Heslo „Co si neuděláš sama, nemáš,“ dostalo jasné kontury právě tímto okamžikem.

S Pavlem chodila ještě asi půl roku, než jí dal kopačky.

Použil klasickou mužskou větu: „Víš, já žiju přítomností...“ a ona jen dořekla: „Chápu, jsem pro tebe už minulost.“ Samozřejmě to oplakala, protože netušila, že jí pozdější zkušenosti ukážou, jak jsou všechny zážitky cenným školením.

Přišli další muži, s nimi další zážitky, ale jedno jí bylo jasné. I v nejintimnějších chvílích vědět, co chce a proč to dělá. Že ty nejkrásnější prožitky může mít jen s člověkem, s kterým se vzájemně otevře, beze strachu, bez předsudků. Aby si už nikdy nemusela položit otázku: „On to snad vzdá?!“

IV. Vášnivá cyklistka

Co je to vášně?

Nu, například když penzionovaný železničář vstává každý den ve 3.55 ráno, aby na svém modelu železniční trati odbavil dělnický vlak.

René Clair

... většina rozvášněných lidí nemá vytrvalost penzionovaného železničáře.

Š. B.

V Týnině rodině se příliš nesportovalo. Když už, tak rekreačně. Maminka dávala přednost posezení na zahradě či poležení na gauči se vzpíráním knihy. Tatínek zase rád něco kutil vleže pod autem. V zimě párkrát vyrazili na běžky a v létě na přehradu.

Jaké bylo ale překvapení, když se maminka jednoho dne rozhodla, že se koupí jízdní kola. Alespoň dvě. Aby se na nich mohli všichni vystřídat. Čtyři kola pro celou rodinu si nemohli dovolit. Ale i tak to byla od maminky nečekaná sportovní aktivita.

„Musíme se sebou začít něco dělat! Hned!“ prohlásila rezolutně. „Cyklistika je zdravá a prospěšná věc. A navíc potřebuju shodit pár kil.“

Tatínek neskrýváje překvapení s jejím návrhem souhlasil.

Dvě štangle loveckého salámu a láhev domácí slivovičky věnované vedoucímu Sportu zajistily koupi dvou skládacích kol značky Eska z podpultu. Maminka si také zakoupila slušivou sportovní soupravu a výletům do přírody už nic nestálo v cestě. O kola se poctivě střídala celá rodina. Většinou ale jezdila Týna s bratrem nebo tatínek a bratr nebo tatínek a Týna.

Maminka stále častěji vyrazela na cyklistické túry sama. Před vytažením kola z kůlny se vždy upravila, navoněla, učesala a s úsměvem a slovy: „Jdu se projet,“ opouštěla většinou tak na dvě tři

hodiny rodné hnízdo. Z projížďky se pak vracela evidentně nadšená, se zdravou barvou ve tváři a výborně naladěna. Neodradilo ji ani horší počasí.

Sportování jednoznačně přispívalo ke spokojenější domácí atmosféře. Už se neřešilo, co se bude o odpoledním víkendu dělat. Bicykly byly v permanenci.

Jednou takhle maminka zase vyrazila na kolo. Bylo příjemné sobotní odpoledne a tatínek popíjel kávu a četl si Technický magazín.

Zazvonil telefon, tatínek ho zvedl, přestavil se a ve sluchátku se ozval ženský hlas:

„Pane Charváté, tady Matějíčková. Manželka Karla Matějíčka.“

„A co si přejete, paní Matějíčková?“

Žena nervózně pokračovala:

„Chtěla jsem vám oznámit, že vaše žena má poměr s mým manželem.“

„Opravdu? A voláte vůbec správné číslo, paní Matějíčková? Jste si tím jistá?“

„Ano, trvá to už několik měsíců.“

„To mě překvapuje, já jsem na své ženě nic nepozoroval. A jak jste na to přišla?“ zajímal se s klidem tatínek.

„Manžel se změnil. Poslední dobou je jak v transu. Začal se usilovně starat o zahrádku. Předtím o ni takový zájem nejevil. Opravil dokonce i zahradní chatku a začal tam trávit stále více času, přitom mi tvrdil, že tam chce být sám a že ho samota mezi záhony uklidňuje. Začal pěstovat růže, ale mně jich domů moc nepřinese. Přitom jsem si všimla, když ho k jeho nelibosti na zahrádce navštívím, že je pravidelně stříhá. A pak mi jedna kolegyně vyprávěla, jak ho viděla nést pugét do obchodu, kde pracuje vaše žena. Prý to tam teď vypadá jak v *květinářství* a ne v *textilu*.“

„Ano, Hanička má květiny ráda. Já na jejich nošení bohužel moc nejsem, tak to jsem rád, když mi říkáte, že jí je někdo nosí pro radost.“

Žena na telefonu se na chvíli odmlčela a pak vyštěkla: